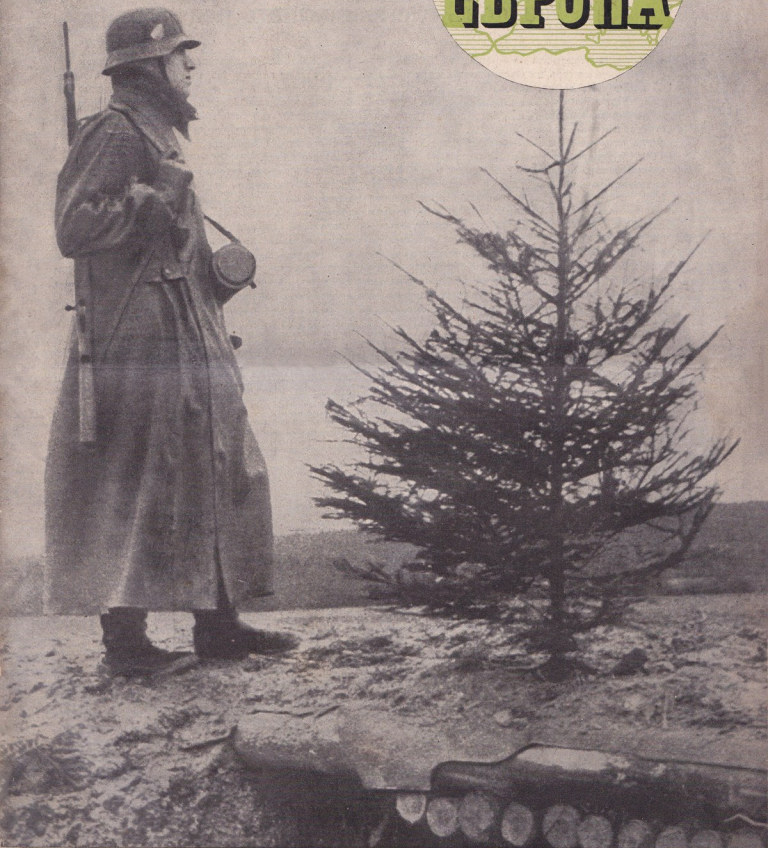

СПИСАНИЕ ЗА НОВО УСТРОЙСТВО

НОВА ЕВРОПА

Цена
3 лева

Война по всички континенти

за новъ и справедливъ редъ

Предизвикателствата на Франклинъ Делано Рузвелтъ, председател на Съединенитѣ щати и баща на настоящата война, напоследък бѣха стигнали своя връхъ. Той си бѣше въобразилъ, че съ своятъ надменностъ, заплахи и стопански натискъ ще стресне Япония и ще я принуди да изтегли войскитѣ отъ Китай и да напусне Тройния пактъ. Това сѣ главно безсрамнитѣ искания на Рузвелта къмъ Япония. Чашата на японското търпение бѣ претѣла. За японския народъ нѣмаше другъ изборъ, освенъ да грабне оружие и да защити своята честъ и жизнена цѣлостъ. И още първия день японската въздушна войска нанесе съкрушителни удари на американската и б, танската военни флоти при Хавай и Малай, японската военна флота можа да действува по-свободно въ Тихия океанъ, а японската сухоземна войска можа да заеме и заема вече важни стратегически острови и други укрепени точки, които досега обезпечаваха господството на Америка и Англия въ тоя просторъ.

Срещу Германия и Италия Рузвелтъ отдавна бѣ извършилъ толкова военни действия, че фактически той водѣше война срещу тѣхъ. Нищо поестествено, следователно, че Германия, Италия и Япония сключиха допълнителенъ договоръ, спо-

редъ който тритѣ държави се задължаватъ помежду си да водятъ тази наложена имъ отъ Съединенитѣ щати и Англия война до окончателна победа. Тѣ се задължаватъ да не сключватъ съ Америка или Англия никакво поединично примирие или миръ и да си сътрудничатъ следъ свършека на войната за създаване на новъ редъ по смисъла на Тройния пактъ.

День-два следъ историческото заседание на германския Райхстагъ, и България, Унгария, Румъния, Словакия и Хърватско обявиха сѣщо така състояние на война съ Америка и Англия. Решението на тия държави — членове на Тройния пактъ последва напълно спонтанно, изключително отъ съзнанието, че благо на европейскитѣ народи може да се състои само въ едно неразривно сътрудничество на европейскитѣ държави при едновременно изключване на всички пространствено чужди влияния и стремени.

Създаденъ е стоманенъ блокъ отъ държави, които нѣма да сложатъ мечъ, докато не видятъ осъществени началата на Тройния пактъ — единъ новъ справедливъ редъ, при който всѣки народъ ще получи заслужения си жизненъ националенъ и стопански просторъ.

Подписване
договора за общо
водене на войната
между силитѣ отъ
Тройния пактъ,
на 11 декемврий
т. г. въ Берлинъ

Стопанството и европейското единство

отъ райхсминистъръ д-ръ Функъ

Презъ историческитѣ дни на Първия европейскй конгресъ имахъ случай въ разговоръ съ събранитѣ въ Берлинъ държавници да установя живия интересъ къмъ провежданитѣ и посоченитѣ отъ менъ принципи и насоки за стопанското и социално европейско строителство и да задълбоча разбирането за това. При тѣзи разговори можахъ да бждатъ разгледани извънъ това и важни актуални въпроси изъ между държавнитѣ търговски платежни отношения и да бждатъ конкретизирани. Въ основитѣ на нова Европа, които се положиха отъ Берлинския конгресъ, се вгради и основниятъ камъкъ на новото европейско стопанство, чието естество и значение биде изрично подчертано и отъ Райхсминистъра на външнитѣ работи фонъ Рибентропъ въ голѣмата му историческа речъ. Новото схващане за Европа като социална общностъ по сждба и стопанска реалностъ, което днесъ се изразява въ мощни и дълбоко отразяващи се политически демонстрации, измина въ областта на стопанството единъ особенъ пътъ, защото въ тази областъ продължаването на свѣтовната война съ срѣдствата на стопанството е било винаги най-чувствително, преди всичко съ атакуване щандарда на живота на европейскитѣ народи, които, безъ изключение, бѣха принудени да влчатъ грамадни маси отъ безработни цѣло десетилѣтия. Когато революционнитѣ сили на народностната и социална обнова изплуваха отгоре въ Третия Райхъ, борбата, която се поведе срещу тѣхъ бѣ въ областта на стопанството. Следъ 1933 година въ Англия и Америка се близѣха преди всичко отъ надеждата, че ще бжде лесно да се прогонятъ тѣзи сили, които можахъ да предизвикатъ една регенерация на европейския животъ, най-напредъ чрезъ финансова блокада. Тамъ се очакваше, че Германия не ще намѣри пътя, за да си набави нуждитѣ за строителство срѣдства, които не можеше да намѣри въ своитѣ собствени граници. Сега е удобно да се припомнимъ, че тази блокада бѣше първата, която рухна, тъй като Германия съумѣ да организира единъ стокообмѣнъ, независимъ отъ златния еталонъ. Когато вследствие на това, въ рамкитѣ на едно шеметно развитие, група държави се откъснаха отъ старата търговска система, на които не можеше да се действува повече съ методитѣ на англо-саксонската стопанска система за политически цели, биде най-напредъ прокламирана войната — и то пакъ въ областта на стопанството —, която следъ това биде поведена съ особена настойчивостъ. Новитѣ търговски отношения се разцѣпѣха бърже и предизвикаха, преди всичко въ една затворена система отъ евро-

пейски континентални държави, които се допълниха естествено въ своя стокообмѣнъ, чувство на свързаностъ, което търсѣше и трѣбваше скоро да намѣри своя политически изразъ. Когато следъ това, като непосредствена последица отъ англйската политика, която преследваше чрезъ създаването на много изпълнени съ стремежъ къмъ автархия дребни държави, стопанската и социална анархия въ континента, женевска Европа рухна и доказа своята неудържимостъ, чрезъ това, че много отъ новосъздаденитѣ въ Парижъ суверенитети не бѣха въ състояние да водятъ модерна война, навсякъде изплува съзнанието, че формата на стопанисване не отговаря вече нито на цивилизатарскитѣ и стопански възможности, нито на преодоляващитѣ стопански съобщителни и военни сили, нито на измѣненитѣ свѣтлови отношения.

Твърде често, бѣ изтъквано, че всички европейски народи се намиратъ предъ нова сждба, изпречени отъ гениалното дѣло на единствѣнъ човѣкъ, на Фюрера Адолфъ Хитлеръ, който срази чрезъ младата германска войска Франция — ядката на англо-саксонската коалиция на континента, като съ това реши не само военно, но и стопански войната въ германска, а съ това и въ европейска полза. Съ това противнитѣ сили изгубиха основата си преди всичко въ стопанството. Англия започна блокада срещу цѣлия континентъ. По този начинъ развитието къмъ европейско сътрудничество, което иначе би погълнало години наредъ, се извърши въ много късъ периодъ отъ време. Днесъ стопанското единство на Европа е много повече истина, отколкото се мисли. Европа расте отъ денъ на денъ защото всѣки, който мисли и действува отговорно за своя народъ трѣбва, предъ видъ нуждата на деня, принудително да се подчини на европейскитѣ изисквания.

Обстоятелството, че Съединенитѣ североамерикански държави застанаха съ своята подкрепа задъ Англия, тѣ подкрепиха и осигуриха това развитие. Нѣщо повече —, колкото по-безгранично се очертава политическия и стопански ламтежъ на североамериканския империализъмъ, толкова по ясно става, че въ системата, както си я мислятъ англо-саксонскитѣ сили въ бждещия свѣтовенъ редъ на Европа, ще бжде отредена само едно второстепенно свѣтло стопанско смѣстване, на което всѣки моментъ ще може да бжде отнета копсесията съ политически срѣдства. Социалнитѣ послѣдствия отъ едно подобно развитие за европейскитѣ народи сж на лице.

Отъ решително значение за това, обаче, е, че днесъ мнозинството отъ европейскитѣ народи и държавни ръководства съзнаватъ необходимостта отъ германската победа за Европа, и че англо-саксонскитѣ сили се съюзиха съ смъртния врагъ на европейската цивилизация и социалния напредъкъ — болшевиизма. Германската борба срещу Свѣтеския съюзъ и управляващия го болшевиизмъ накарва да пробаѣне въ европейскитѣ държави съзнанието, че германската победа въ тази война е една историческа необходимостъ. Европа може да живѣе само ако Германия победи.

Такива преврати въ Историята, както се причинява отъ тази война, трѣбва да обхвалятъ всички области въ живота. Новото време преобразува нано живота и определя новитѣ живи закони. Това се отнася и за стопанския животъ. Нѣма неопровержими стопански закони. Законитѣ на англо-саксонската либералистична свѣтвна система минаваха за неопровержими, а днесъ тѣ вече не съществуватъ! Защото, силата на народностната общность и пробуденото национално съзнание въ борбата за свобода, честъ и право бѣха по — силни отколкото престарѣлиятъ вече силовъ изворъ на англо-саксонския стопански империализмъ. Европейскитѣ народи съзнаха междувременно, че една стопанска зависимостъ означава едновременно и политическа опасностъ.

Стане ли това съзнание веднажъ общо за всички, то националнитѣ държави не ще могатъ да бждатъ вече подведени да направятъ своята стопанска политика до голѣма степенъ зависима отъ международни интереси и влияния, особено отъ една международно диктувана лихвена кредитна и пазарна политика и отъ валутнитѣ манипулации и конюнктурни колебания, които се причиняватъ

пѣждѣ по свѣта отъ сили, върху които ние нѣмаме никакво влияние и които произлизатъ отъ въображаеми закони, чиято неопровержимостъ ние не можемъ да съзремъ. Германия ръководи и създава своя стопански животъ по принципи и правила, които тя изпита като върни и смислени. И на тази база въ нова Европа ще се развие едно планомерно стопанско сътрудничество, което ще нагоди производството и пласмента споредъ нуждитѣ на отдаленитѣ страни и ще доведе едно ново равновесие въ баланса на платежнитѣ срѣдства.

За едно прекомѣрно разпределение на труда, каквото съществуваше презъ време на господството на златния еталонъ, тогава ще има също такова мѣсто, както за неразумнитѣ стремежи къмъ автархия на най-дребни стопански единици. Нашата целъ е да покажеме стопанската мощъ на всѣка страна и интензивиране на междудържавния стокообмѣнъ за добро на всички заинтересовани. По този начинъ ще може да бжде стабилизиранъ единъ високъ цѣндардъ на живота на европейскитѣ народи, който не ще може да бжде повече зависимъ отъ капризнитѣ международни конюнктурни колебания, а ще почива върху единното и насочено къмъ най-голѣмъ резултатъ постижение и производствена сила на новоуредения и омиротворенъ континентъ.

Новитѣ сили ще победятъ, защото е исторически необходимо да победимъ. И отъ тази война тѣ ще извлѣкатъ познанието, споредъ което и ще действуватъ, че въ бждаше стопански военни мѣрки не ще иматъ изгледъ за успѣхъ, защото съ това ще се отнима на този родъ войни, каквито английскиятъ свѣтовенъ империализмъ води въ 1914, а води и днесъ срещу Германия, още отначало всѣкаква възможностъ за успѣхъ.

Модерниятъ Токио
съ главната гара

ВОЙНА

въ Източна Азия

Франклинъ Рузвелтъ постигна най-после своята целъ: Съединитѣ Щати се намиратъ въ война! Обхващащиятъ всички континенти свѣтовеиъ пожаръ избухна. Къмъ него Рузвелтъ бѣ насочилъ всички свои помисли и желаниа, увлеченъ въ своята авантюристична политика.

Този пкът народитѣ нѣма нужда да изчакватъ присждата на историята, за да разбератъ, кой е виновецъ за новата свѣтлова война. Наредъ съ Уинстънъ Чърчилъ стои и Рузвелтъ, който желалаше и предизвика тази война. Безъ него и въ Европа нѣмаше да избухне днешната война. Неговитѣ военнолюбиви посланици, подстрекателитѣ Бълитъ и Бидли, бѣха хората, които раздухваха огъня въ Лондонъ, Парижъ и Варшава, даваха надмощие на военнолюбивитѣ настроения въ тѣзи градове чрезъ обещание, че тѣхиятъ председателъ чака съ нетърпение войната срещу Германия и е твърдо решенъ да обрне цѣлата мощь на Северна Америка срещу нея. Смыслително е дали безъ този подтикъ отъ Вашингтонъ, Уинстънъ Чърчилъ и неговата клика щѣха да успѣятъ да хвърлятъ английския народъ въ тази безумна война? Що се отнася до Франция, днесъ документарно е вече установено, че тя се подаде на тази политика изключително подъ давлението на Рузвелта, която политика доведе до нейния нещастенъ разгромъ.

Фактъ е по-нататкъ, че безъ намѣсата на Рузвелта, европейската война щѣха да бѣде отдалвна завършена. Югата Франция и Полша бѣха сразени и Англия се намираща на края на своитѣ сили, отново подстрекателътъ отъ Бѣлия Домъ продължи подпадената отъ него война.

Той натовари своя собственъ народъ съ огромни финансови задължения, които се поглѣщаха отъ английската война. Той изпрати своитѣ представители на Балкана и успѣ да накара Югославия и Гърция, довървяйки се на неговитѣ обещания, да се хвърлятъ презъ глава въ войната. Всичко това, обаче, бѣха само подготвителни маневри. Сыкровената му целъ си остана, като втори Уилсонъ, да хвърли американския народъ по бойнитѣ полета на новата война, кждето нищо не можеше да се спечели.

Съ упорита последователностъ той кжсаме брънка следъ брънка отъ веригитѣ, които му бѣха сложени съ закона за неутралитета. Следъ като успѣ чрезъ лицемерното си обещание за ненамѣса въ войната да се избере наново за председателъ, той тръгна съвсемъ явно по пътя, който водѣше къмъ ясенъ и опредѣленъ край. Крачка по крачка той се приближаваше къмъ войната. Следъ доставкитѣ на оръжие за Англия, последва приемането на британски бойни кораби за поправка въ американски пристанища; следъ това дойде намѣсата на американската флота въ поддрѣпа на британскитѣ морски съобщения изъ океана, после провокаторското заемане на Исландия, заповѣдта до американската военна флота да стрели срещу германскитѣ кораби, въоръжаването на американскитѣ търговски кораби и най-сетне вдигане на възрабата за американскитѣ кораби да пжтватъ изъ военнитѣ зони. Съ нескрито задоволство неговитѣ еврейски съподвижници наблюдаваха, какъ той отъ денъ на денъ се приближаваше къмъ откритата война, какъ унижи Съединитѣ Щати чрезъ съюзничеството съ болшевизма, и какъ

поздрави Сталинъ като защитникъ на хуманността и демократията. Днесъ войната, подиръ която Рузвелтъ тичаше презъ океани и континенти, е предъ насъ. Тя избухна въ Далечния Изтокъ, кждето Рузвелтъ сжщо така не пропусна да натрупва достатъчно експлозивъ. Съ сжщата безумна омраза, съ която преследваше национал-социалистическа Германия, той се борѣше и срещу японския народъ. Къмъ непрестаннитѣ и нечувани обиди на японската честъ той прибавише все по ясни нападки срещу японскитѣ жизнени права. Въ съюзъ съ Англия, той се оплихъ срещу великата сила на Далечния Изтокъ въ нейното собствено жизнено пространство. Той се помжчи да обкржи Япония по сжщия начинъ, по който се опита да стори това презъ 1939 година съ Германия. Той излѣзе срещу Япония съ подлото оръжие на блокадата, съ което си служи и срещу младитѣ европейски сили. Рузвелтъ заплашваше открито, че ще задуши Япония, ако тя не се подчини на неговитѣ изнудавачки изисквания. И туку той търѣеше войната, която най-сетне намѣри.

Това, което мнозинството на американския народъ не желалаше и отъ което се страхуаше, настѣжи. Неговиятъ продаженъ президентъ го доведе до тамъ, кждето Чърчилъ и Юда желалаша. Надъ неговата глава ше се струпа всичко, което ше донесе бѣднеството. Въ американската история Рузвелтъ ше влѣзе като президентъ, който е причинилъ най-големитѣ нещастия на своя народъ, а въ историята на човѣчеството — като най-безумниятъ подстрекателъ, който причини най-големия до сега свѣтовеиъ пожаръ.

ново и действително здраво отношение към Германия.

Германия от своя страна показва пълна готовност да подпомогне съ всички възможни сръждства французина в новия му път. До края на ноември 1941 г. сж дошли в Райха над 100.000 френски работници, за да изкарват в германски фабрики хляб за себе си и за своитъ семейства. Тоя французин е добре дошъл в Райха. Ако е способен и трудолюбив, тук днеш той може да напредне повече и по-лесно отколкото в своята родина. Френската промишленост бъ съживена още през 1940 г., предимно чрез германски поръчки. Може проектът на Маршала да сж добри — дори тия които се отнасят до стопанския подъем. Може тъ да достигнат за въ бъдеще много успъшни резултати. Преди всичко, обаче, не тръбва да се забравя, сж мжчотинтъ, които ще има да среща новиятъ преходъ не сж за пренебрегване. Едно е несъмнено: Франция се спаси веднажъ за винаги отъ болшевишката революция и отъ стопанския упадък, който я застрашаваше. Разсхлани французи знаят това и всъко истинско народно управление въ Франция би сторило добре, ако се грижи да разпространява колкото се може по-нашироко подобни схващания. Защото днешъ всъко преустройство, което иска да преуспее, тръбва да има преди всичко здрави противоболшевишки, противосимитски и въ сжщия дух както въ самата Германия социалистически основи.

Германия като победителъ протегна още първия денъ ръка на Франция. Още повече! Когато през 1940 г. маршалъ Петенъ предложи да се прекратятъ военнитъ действия, Адолфъ Хитлеръ заповъда веднага примирieto, докато сжщата молба на главното германско командване презъ 1918 г. бъ „обсжждана“ въ Франция цъли шестъ месеца. Тогава тръбваше безразсждно да бждатъ по-

жетвувани стотици хиляди германски войници, докато презъ юний 1940 г. благодарение на незабавното примирие, можаха да бждатъ спасени надъ 4 милиона френски войници и около 12 милиона заблудени по села и градове френски бежанци. Германцитъ изискватъ сега отъ французитъ не само обикновена външна благодарностъ, а и дъла. Тъ настояватъ да бждатъ изгорени всички ония учебници, въ които германцитъ се обрисуватъ като парвари, като тжж и противокултуренъ народъ. Та нали именно тия тъсногърди учебници бъха причина за онова безпримърно настъскване и озлобяване на френския народъ, което по-късно завърши като жалка бежанска трагедия. Политиката на Маршала и на неговото правителство ще заслужи одобрение на историята, само ако успее да внедри въ основитъ на младежкото възпитание новъ и въ никой случай шовинистиченъ духъ.

Неотдавна министъръ Гаркопино представи проектъ за обнова на висшитъ училища. Самъ той предвижда, че е необходимо преходно време до 1947 г. и признава, че едва тогава Франция ще успее да превъзмогне старото духовно-политическо наследство. Маршалътъ вижда въ училището най-мощно сръдство за изковане на свѣтогледъ. То тръбва да възпита младежътъ въ духъ на съзнателностъ, трудолюбивостъ и пожертвувателностъ. То тръбва да подхранва и затвърдява въ по-горнитъ класове народностната гордостъ на французина, да насажда чувство на единностъ и сътрудничество съ всички народи отъ Европа и Свѣта, да възпламенява въ младежа водаческия духъ и воля.

Отъ голъмо значение е, дали и какъ тия възгледи ще бждатъ проведения, за да може правилно да се прецени тѣхното въздействие и ползотворностъ при бждното вътрешно френско възпитание.

Международна занаятчийска централа

Европейско сътрудничество въ областта на занаятчийството

Чуждестранниятъ комитетъ на германската занаятчийска управа и на фашистката национална занаятчийска федерация установи окончателния уставъ на международната занаятчийска централа. По пътя на тѣснитъ германо-италиански занаятчийски сношения се насърчаватъ и затвърдяватъ отношенията между занаятчийскитъ сдружения на всички страни отъ новото време. Въ това международно дъло могатъ да сътрудничатъ преди всичко ония страни, чието занаятчийство е

готово да принесе свои решителенъ дълъ при устройството на нова Европа.

Проектиратъ се всъжкогодишни съвещания, на които ще могатъ да се разискватъ въпроси отъ общо или по-частично естество и да се определятъ основни начала на междудържавното сътрудничество въ областта на занаята.

Ще се правятъ редовни международни изложения, съ пель да се показватъ особеноститъ на занаятчийскитъ произведения и постижения въ различнитъ страни. Способни занаятчи отъ от-

дѣлнитъ държави ще бждатъ временно размънявани, за да имъ се даде по тоя начинъ възможностъ да разширятъ своитъ познания. Въ особено голъмъ обемъ ще се извършва размъна на млади майстори и чираци, които, като отиватъ въ чужди страни, ще могатъ да добиятъ по-широкъ погледъ, просвѣтеностъ и опитностъ.

Освенъ това, тия проучвателни пътувания на занаятчи отъ всички участници-народи ще допринесатъ значително за провеждане и зайкчаване на международ-

ното сътрудничество изобщо. Предвиждат се нарочни институти, сказни, размъна на занаятчийски произведения и редица други мърки, които ще имат за цел да подпомогнат развитието на занаятите в отдалъни страни. Официален орган на международната занаятчийска централа е списанието „Artifex“, което си печата на нърски и италиански езикъ.

Едновременно съ тая практическа работа ще трърба, разбира се, да се събират, подреждат и обработват чисто научни данни. Това ще подпомага сравнителното изследване и проучване. Европейският занаятчийски институт въ Франкфуртъ на Майнъ се смърта едновременно и за научен отдалъ на международната занаятчийска централа, докато срърбдиноморският и коло-

ниаленъ занаятчийски институт въ Римъ ще бжде натоваренъ, като научен институтъ на „Cia“ да проучва въпроситъ относно до срърбдиноморския просторъ.

На тая основа, започнатото отъ Германия и Италия дърло ще бжде проведено въ църлия европейски просторъ и ще стане решителенъ дейнишъ въ областъ на свъртовното занаятчийско сътрудничество и напредъкъ.

Морски каналъ Бордо-Нарбонъ

връзка между две морета

Ако строителството въ Европа можеше да се постави върху една установена програма, за което нърма причини да не стане единъ день, Иберийският полустровъ, съ дветър държави Испания и Португалия, би могълъ да престане да се нарича полуостровъ, а просто островъ. Единъ каналъ, свързващъ Бискайския заливъ съ Лионския ще откъсне Пиринейския полустровъ отъ сухоzemитъ му връзки съ Европа. Какви биха били реалнитъ последици отъ едно подобно предприятие не е мърчно да се установи, но трърба да се отбележи, че тоя проектъ е решенъ отъ фрeнското правителство и тоя ще осърществи една върковна мечта на французитъ.

Изминаха се двесте и осемдесет години отъ времето, когато единъ прозорливъ французки селянитъ, на име Рикетъ, бър поискалъ ауденция отъ тогавърша стопански администраторъ и министъръ на флотата Жанъ Баптистъ Колбертъ и му представилъ планъ, който показвалъ начина по който би могло да се свърже Срърбдиземно море съ Атлантическия океанъ. Колбертъ, който е билъ както виденъ стопански политикъ така и морски стратегъ, разбралъ грамадното двойно значение на една такава междуморска връзка и взелъ мърки веднага за осъргуряване на необходимия капиталъ за строежъ, който, макаръ и не безъ мърчиноти, билъ събранъ въ продължение на една година. Строежътъ, обаче, вървълъ така бавно, че се изминали църли десетилетия, докато едва една малка частъ била пригодена за пътуване на малки параходи. Въ края на краищата проектътъ билъ почти забравенъ, докато фрeнскиятъ парламентъ презъ 19 вървъ се заемъ наново да го осърществи по законенъ пътъ и съ държавни срърдства.

Законопроектътъ за канала билъ току що внесенъ за разглеждане въ парламента, когато неочаквано английското правителство отправилъ енергиченъ протестъ срещу тая подготовка чрезъ своя пълномощенъ министъръ въ Парижъ, като изтъквало основанитя си, че съ тоя каналъ се „застрашавали английскиятъ интереси“, понеже преминаването

презъ Иберийскиятъ провлакъ ставало излишно. Тоя протестъ на Лондонъ билъ вече достатъченъ, за да се осуети проекта. Единствениятъ народенъ представителъ, който се осърмилъ да се застъпи въ камарата и печата за честта на Франция и противъ това британско нахалство и който настоявалъ за провеждане на проекта, на 27 юлий 1910 год. бър убитъ отъ непознатъ убиецъ. Това бър народниятъ представителъ Ферстретъ, единъ благороденъ французки патриотъ, отъ фландрьски произходъ, чиято смъртъ и до днесъ не е изкупена, макаръ всърки да знае, че никой другъ не е стоялъ задъ тоя подло убийство, освенъ Интелижансъ сервисъ.

Впоследствие англичанитъ успърха чрезъ политически и финансови маневри почти да заличатъ въ съзнанието на французитъ проекта за канала. Презъ 1928 год., обаче, една патриотическа организация въ Франция направи още единъ опитъ да постави въпроса за строежа на канала на разискване всърдъ французкото общество, но и този пътъ английското правителство успър, съ помощта на масонитъ и еврейтъ, чиято влияние въ французката камара бър неограничено, да задужи тоя опитъ още въ зародиша му. Презъ 1932 год. скърцо тана се направи опитъ да се развизжатъ законодателнитъ търла по отношение на проекта, но и този пътъ не се стигна до нищо. Това може само да ни даде едно излишно доказателство за силата на Франция по онова време. Тая велика страна, която минаваше за силна, могуща, въ скържностъ имаша силата само на единъ обикновенъ доминионъ отъ английската империя.

Тоя планъ намира общо удобрение всърдъ църлата французка общественостъ. Печатътъ съ възхищение констатирва, че създаването на това предприятие „каналъ между две морета“, се намира въ фрeнски рърже. „Нърма нужда, пише „Интеръ-Франсъ“ да интересуваме за това, какво ще кажатъ господа англичанитъ. Презъ юний 1940 год. тър ни дадохъ добъръ урокъ, който ние не можемъ да забравимъ, и който не трърба никога да забравяме“.

Военното положение на Япония

отъ Контр. Адмиралъ Лютовъ

Трудно е безъ помощта на свѣтвоя карта да се състави представа за съотношенията на силитѣ въ Тихия океанъ. обстоятелството, че този океанъ, съ повърхност 180 мил. кв./км., е по-голямъ отъ всички континенти взети заедно, не казва още нищо за последицитѣ, които би ималъ за корабоплаването и воденето на война. А отъ тѣхъ ние ще научимъ повече, ако на първо мѣсто вземемъ предвидъ продължителността на времето, за което корабитѣ кръстосватъ океана. Единъ търговски корабъ съ скоростъ 15 морски мили изминава разстоянието отъ Панама за Токио за 22 дена, отъ Панама до Манила дори за 27 дена, а пътуването му отъ Санъ-Франциско до Сидней трае 18 дена и отъ Сингапуръ до Токио — 8 дена. За модерни, голѣми, океански военни кораби, които могатъ да развиватъ за дълго време скоростъ 20 морски

мили въ часъ, времето се намалява така: за разстоянието Панама—Токио—на 17 дена, Панама—Манила—за 20, Санъ-Франциско—Сидней—за 13, Сингапуръ—Токио — за 6 дена, ако се приема, че презъ време на пътуването нѣма да се товари ново гориво. Тѣй като при военни действия само въ рѣдки случаи се касае за просто пресичане на морето по най-късия пътъ, тѣй като обикновено горивото се свършва много по-скоро поради търсенето на противника и обхождането на неговитѣ бойни единици, поради зигзаговидни курсове и най-после поради сраженията, по начало подобни морски акции не могатъ не могатъ да се разпростратъ на повече отъ 2000 морски мили. Това ще рече само на една четвъртъ отъ разстоянието Панама—Токио. Отъ това правило сѣ изключени само подводнитѣ. Поради това островитѣ въ Тихия океанъ, като междинни бази за флотата и въздушнитѣ сили, играятъ още по-голяма роля отколкото въ другитѣ морета.

С.-А. Щ си присвоиха съ сила още въ 1888 г. важнитѣ въ стратегическо отношение Хавайски о-ви, които сѣ разположени извънредно благоприятно въ срѣдата на Тихия океанъ. Тогава Япония протестира, но бѣ още слаба, за да окаже съпротива. Тукъ С.-А. Щ построиха въ Пирлъ Хейбъръ едно съвършено военно пристанище съ корабостроителници, докове, складове и силна отбрана. Като предни позиции отъ тукъ бѣха предвидени помощнитѣ пристанища въ Нидвей и Уейкъ на западъ, о-витѣ Йонстънъ и Тютуила въ групата о-ви Самоа. Западнитѣ владения на северна Америка, о-ви Гуамъ и Филипинитѣ, останаха до този моментъ неукрепени; противно на това американцитѣ започнаха да укрепяватъ Дѣчъ Хербъръ на Алутиитѣ като военно пристанище и преговарятъ напоследѣкъ, споредъ съобщения отъ Вашингтонъ, съ Съветския Сюзъ за голѣмото незащряващо пристанище Петропавловскъ на Камчатка.

Постепенното напредване на С.-А.Щ както презъ Пирлъ Хербъръ на западъ, тѣй и презъ Алутиитѣ на северъ, разгледамо въ връзка съ факта, че отъ 10 години почти всички американски флотски маневри сѣ ставали само въ пространството Пирлъ Хербъръ и Дѣчъ Хейбъръ, показва ясно намѣрението и направлението на нападението, а именно срещу Япония. Освенъ това отъ мѣрнитѣ се вижда, че С.-А.Щ възнамѣряватъ при всички обстоятелства да проникнатъ презъ Тихия океанъ въ източно-азиатскитѣ води, значи въ случай, че сражането на Япония се налага за постигане на целта: несмущавана стопанска експлоатация на източна Азия.

Главномандуваящиятъ японскитѣ морски сили,
адмиралъ Ямато

Противно на това, Япония има свободата да запази своята флота във източно Азиатските води, било за защита на своите подвози по море, които идват главно от юг, било според обстоятелствата да нападне с нея владенията и морските пътища на

трални о-ви се простира през Курилските о-ви едно северно крило близо до линията Дъч Хербър — Петропавловск, докато южното крило (с о-вите Бонинг, Мариански и Маршалски) на изток се издава почти на 3.000 морски мили, снабдено при

Изглед
от Сингапур с
пристанището

северна Америка и Великобритания. От тази свобода на действие произлизат за Япония множество стратегически възможности за изненади, с които американците не разполагат до такава степен.

За всички подобни случаи Япония притежава силна и благоприятна позиция: от нейните цен-

ности с нужните бази в естествено защитените Коралови атоли (като Тругъ, Понапе, Ялуитъ). Тази линия, благодарение на своята дължина и на базите е много благоприятна и за стратегическо нападение. Една втора вътрешна японска защитна линия, която минава през о-вите Рюкиу за Фор-

Манила,
главният град на
Филипините

моза и Хайнанг заплашва както Хонг-Конг така и Филипини. При тези обстоятелства численото надмощие на американската флота (изразено в отношението 5 : 3) не е от особено значение, още повече че американските броненосци сж по-бавни от японските. Морските единици на Великобритания в далечния Изток, особено след последните чувствителни загуби, не промъгля нищо от съотношението на силите, тъй като тѣ сж свързани съ защитата на Индия, Малайя и Австралия.

Океанската война в далечния Изток ще се развие въ форми, различни от тия на войната въ Атлантика; нейният характер ще се определи от неограничното пространство и голѣмия брой броненосци. Броненосецът ще има по-голѣма възмож-

ност при това необитно полесражение, да докаже своето право на съществуване. Но, също и тук центрътъ на тежестата ще легне не само въ прилагането на едно бойно срдѣство и занемаряването на други, а въ сътрудничеството на всички морски и въздушни сили. Първите съобщения за началните японски успѣхи при нападенията на американската мощна база Пирлз Хербъръ и английските броненосци, показватъ, че Япония знае всичко това и че нейните решения сж взети съобразно съ това. Изнаенадващите постижения на нейната армия въ руско-японската война 1904—1905, които се дължатъ също така на разумното сътрудничество на всички родове оръжие, даватъ днес на Япония оправдано основание да вѣрва въ победата.

Съюзъ на националните журналистически дружества

Нова Европа, по израза на райхсминистъръ фонъ Рибентропъ, може да се организира като чледи въ миръ. И това се прави постепенно въ всички области на живота.

Неотдавна въ Берлинъ имаша среща европейските жени. По-късно писателитъ въ Ваймаръ образуваха свой съюзъ. Журналистътъ не можеше да остане по-назадъ, толкова повече, че тѣ всѣки день и дори всѣки часъ сж призовани да отстояватъ правата на своите народи. Разбира се, че тѣхната борба ще има по-честити сетнини, ако се води задружно отъ всички журналистически дружества. Това се особено налага за държавитъ, които влизатъ въ Тройния пактъ. Тѣ които прогласяватъ нови начала за политически и стопански градежъ, може да внесатъ новъ духъ и въ международната печатъ.

На 10 декемврий 1941 год. се основата въ Виена Съюзъ на националните журналистически дружества. Основателъ на съюза сж журналистическитъ дружества на Германия и Италия. Веднага къмъ новосъздадения съюзъ се присъединиха журналистическитъ дружества на България — представена отъ председатели на Дружеството на столицните журналисти г. Вѣлчевъ, секретаря г. Кировъ и г. Урумовъ —

Унгария, Румъния, Словакия и Хърватско. За председател на Съюза бѣ избранъ председателътъ на германскитъ журналисти г. д-ръ Вилхелмъ Вайс, главенъ редакторъ на официоза „Фюлксшертъ Беобахтеръ“.

Отговорността въ журнализма трѣбва да добие международно значение. Къмъ това ще се стремитъ потдѣлно и задружно членове на Съюза. Тѣ се задължаватъ да пооприватъ чрезъ практическо сътрудничество професионалната дейностъ на журналиститъ.

Съюзътъ си поставя за задача да бди надъ духовния, мораленъ и политически престижъ на професионалните журналисти и да се бори срещу застрашаването му отъ чужди на печата елементи. Особено задължава Съюзътъ своите членове къмъ национална, вѣрна съ истината и неповинна отъ материални интереси публицистична работа. Тѣзи начала не позволяватъ влизането на евреи въ Съюза.

Членове на съответните национални журналистически дружества сж по право и членове на Съюза на националните журналистически дружества. По включение се позволява приемането и на единични членове. Това е допустимо, обаче, само за журна-

листи, чиито национални дружества не сж още колективни членове на Съюза. Примѣръ: никой българинъ не може да бѣде членъ на Съюза, ако не е журналистъ по закона за журналиститъ въ България и, значи, ако не е членъ на Дружеството на столицните журналисти.

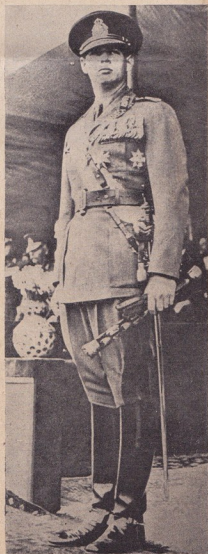
Седалището на Съюза е Виена двореца Шьонбронъ. Въ тоя дворецъ се откри съ речь отъ райхспрессеша д-ръ Ото Дитрихъ Институтъ за изследване на международната печатъ. Въ голѣмата си речь д-ръ Дитрихъ, който говори върху отговорността на печата за бъдещето на народитъ, изтъкна главно следното: Надъ свободата трѣбва да стои отговорността като категориченъ императивъ на печата. Зашто само чрезъ отговорностъ печатътъ става свободенъ отъ всичкитъ вериги на нечисти вливания. Само чрезъ отговорността печатътъ добива свободата за творческа работа надъ голѣмото дѣло на благополучието на народитъ... Закоътъ на нова Европа е редъ. Ако печатътъ се задължи къмъ тая задача, тогава той ще носи знамето на новото време и ще сложи основи въ духовния градежъ на Европа.

И журналиститъ, прочее, поематъ задружно пжтя къмъ Нова Европа.

ТЪЗИ, КОИТО СТРОЯТЪ НОВИЯ СВѢТЪ

Водачитѣ на народитѣ, които, начело съ Фюрера, поеха историческата мисия да дадат по-справедливъ редъ както на Нова Европа, така и на Свѣта. Войната, по желанието на С.-А. Щ., отъ европейска се превърна въ свѣтоутоковна и нейниятъ победоносенъ край ще сваля окончателно властѣта на англо-саксонския капитализъмъ и империализъмъ по всички части на земното кълбо.

Очитѣ на вожда

Отъ Герхардтъ Шуманъ

Горѣха ли сърдце и дѣхъ като жаравъ
въ набѣгъ свирепъ ерѣдъ димни угари, полета,
крещѣха ли тѣлата — невъзможно става! —
уеѣщахме очитѣ твои какъ ни гледатъ,
които съ блага строгостъ нови сили даватъ.
И глѣхѣха слова.

Не можехме ли шлемъ да вдигнемъ отъ земята,
ерѣдъ смъртъ и огнедишанъ ужаеъ и безреда,
безмислено е! — шнеѣше ли въ насъ душата,
уеѣщахме очитѣ твои какъ ни гледатъ,
които съ блага строгостъ тлаенаха въ борбата.
Лети като стрела!

Уемивахъ ли прѣсни гробове скръбѣта ни
и безъ съळा проестенвахъ ли теяко, ледно
— защо? — войничкитѣ сърдца сурови, брании,
уеѣщахме очитѣ твои какъ ни гледатъ,
разкрили съ блага строгостъ емиеѣла, целѣта ни.
Победа бѣ това.

Изъ токущо издѣлатата нова книга на даровития поетъ „Пѣсни за войната“, за което дадохме отзивъ въ една отъ миналитѣ книжки.

СТРАНАТА НА САМУРАИТЪ

и чужденцитѣ

Единъ особенъ исторически паралелъ съществува между силитѣ Германия, Италия и Япония. И тритѣ сили трѣгнаха по своя пъкъ за национално обединение и полагае основни на своя политически животъ едва въ срѣдата на 19 вѣкъ. Отъ това време тѣ създадохъ основитѣ си на бѣдещи велики сили. Най-странниятъ пъкъ, обаче, избра Япония, която, въ края на крайщата, едва чрезъ намѣсата на чужди сили, биде подтикната къмъ едно основно измѣнение въ нейния по-

литически животъ, създаденъ въ хилядилѣтната и история.

Следъ като въ 1542 год. чрезъ Мендесъ Пинто Япония влѣзе въ допиръ съ Европа, въ 17 вѣкъ биде напълно откъсната отъ външния свѣтъ чрезъ законитѣ на шогунитѣ. Презъ това време никакъвъ чужденецъ нѣмаше право да стѣпи на японска земя. Въ 1853 год. по брѣговетѣ на японскитѣ острови се появиа американцитѣ съ тѣхнитѣ „черни кораби“ и капитанъ Перри съ сила застави японцитѣ да отворятъ

своитѣ пристанища за американскитѣ търговци. Американцитѣ бѣха последвани отъ други сили и съ това въ Япония се започна едно преобразуване на политическия и стопанския животъ. Тѣзи случаи създадохъ и поводи за възстания срещу чужденцитѣ и презъ септември 1864 год. се яви една ескадра отъ английски, северо-американски, французки и холандски военни кораби, подъ командата на адмиралъ Купъръ форъ Шимоносекки и разби укрепленията,

обезоръжи ги и застави принц на Нагапо да заплати не само няколко милиона долари военни контрибуции, а също така да освободи прохода Шимосеки завинаги.

На това насилствено вмѣштелство въ вътрешния животъ, Япония отговори съ една отъ най-големитѣ революции до сега. Още императора Матсукито успѣ презъ своето управление да намѣри пътя за да изведе сръдно-вѣковна феодална Япония къмъ една модерна велика военна сила. Току — що бѣха забелязали онѣзи чужди сили къмъ които се бѣше присъединила и Русия, че Япония не е съгласна да бѣде третирана като колония, тѣ се опитаха съ всички сръдства да възпрепятствуватъ възхода на японската империя. Следъ победоносната война срещу Китай презъ 1895 год. оправданитѣ очаквания на японския народъ не се сбъднаха, поради намѣсата на чужда злоба. Следъ това дойде войната срещу Русия. Япония пакъ трѣбваше да се помири, въпреки победитѣ по море и суша, тя се видѣ излъгана въ своитѣ надежди. Начело на неприятелитѣ на Япония и тогава стоеше също така единъ Рузвелтъ, именно тогавашниятъ президентъ Рузвелтъ, който подъ маската на мимия безпристрастенъ сѣдѣя използва финансовото и стопанско омаломощаване на източната империя, за да спаси за Русия това, което можеше да бѣде спасено.

Все пакъ Япония, следъ мира отъ 1905 год., действуваше по своята най-добра поговорка: „Следъ победата нахлути си каската още по-здраво“. И тази империята отъ Далечния изтокъ продължи здраво своя политически пътъ. Въ 1922 год. Америка въ съюзъ съ Англия се намѣси наново въ историята на Япония. Въ Вашингтонската конференция, подъ натиска на североамериканцитѣ и нейнитѣ съюзници, Япония трѣбваше да се съгласи да установи своята флота въ размѣръ на 3 : 5 съ тази на англичанитѣ и американцитѣ.

Въ старата столица Киото, най-стариятъ художественъ храмове и императорски граде въ Япония, се чувствува все още стариятъ духъ на Япония, въпреки близостта на индустриалния центъръ Осака

Впоследствие поради европейскитѣ събития, Япония успѣ да се отърси отъ тѣзи окови и анулира договора.

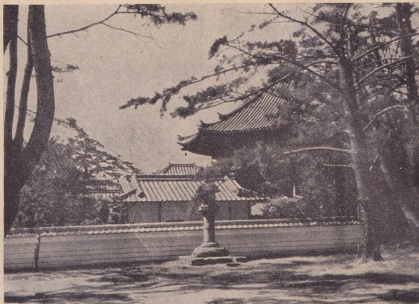
Въпреки интригитѣ на С.-А. Щати и Англия Япония основа новата държава Манчукую и предприе военния походъ срещу Китай. Никога нѣмаше да се кръстосатъ остритата, ако Америка и Англия не бѣха употребили всички усилия да размѣтятъ водата между Китай и Япония. Америка на Франклинъ Рузвелтъ, следъ поемането на

президентския постъ отъ Рузвелтъ въ 1933 год. застана начело на свички политически и стопански интриги срещу Япония. Систематическото подстрекаване къмъ война на Рузвелтъ въ Европа трѣбваше също така да му даде възможностъ чрезъ стопанска и военна блокада да сломи духа на японцитѣ и ги направи оръдие на плутократическитѣ сили на Уолстриттъ.

Храбритъ народъ на самураитѣ, вѣренъ на своята велика история тури край на тази про-

вокации. Той остави да говорят орждията вмѣсто него. Въ съюзъ съ европейскитѣ си договорици Германия и Италия, въ края на тази война, Японскиятъ народъ ще си получи онова простъство, което ще му даде възможность заедно съ съюзенитѣ народи отъ изтока, въ взаимность отъ тѣхнитѣ нрави, трудъ и способностъ, да водить единъ животъ, който никога нѣма да бѣде заплашванъ отъ чужди рѣше.

Трѣбва да се отбележи, че Япония именно чрезъ тѣзи сили, съ които тя днесъ воюва, се е издигнала до една велика сила. Обаче тѣзи сили опитаха съ всички сръдства да спратъ развитието на този издигащъ се народъ. Че този народъ не може вѣчно да бѣде спяващъ, го доказва самата история.

Изгледъ отъ Нава, мястото на японската литература и мѣстото, където въ 8 столѣтието е написана първата история на Япония

Три сили — една победа

За посветенитѣ въ законитѣ на жизнената динамика не бѣ тайна, че това, което започна въ Европа, по единъ или другъ начинъ ще засегне изцѣло свѣта. Английскитѣ империализъмъ е свѣтовенъ империализъмъ, а плутократията е международно явление. Европейската революция, която започна като реакция срещу Версайския редъ обхвана цѣла Европа. Тя изтика на преденъ планъ враговетѣ на прогреса, които образуваха фронтъ противъ новитѣ европейски идеи, съ доблестъ разнасяни отъ силитѣ на Осѣта.

Последнитѣ отъ Версайската система не се отразиха само върху Европа. Като духъ на една господствуваща политиката въ международнитѣ отношения тѣзи последици тежѣха и на други части отъ свѣта. Господството на Англия въ Далечния изтокъ и сътрудничеството на С.-А. Щати въ моретата и по-специално въ Пацифика, което се постигна въ Вашингтонската конференция презъ 1922 год., постави Япония,

най-жизнената сила въ Далечния изтокъ, въ същото положение, въ каквото изпадна Германия следъ Свѣтовната война.

Свѣтътъ твърде дълго време наблюдаваше сложната азиатска трагедия. Тамъ, единъ, близо сто милионенъ народъ, полагаше свѣрхчовѣшки усилия, за да разреши своята демографска проблема. Този народъ постоянно търсѣше възможность за разширяване на своя жизненъ просторъ, за да придобие въздухъ, широта и блага за живота си. Но всѣки неговъ опитъ се сблъскаше съ мрачната сѣнка на англо-саксонското господство, предъ чийто стремежъ къмъ или смѣтани печалби, трѣбваше да гинѣ всѣки нагонъ къмъ животъ. Всички опити Япония да получи по пхтя на мира онова, което за нея е въпросъ на животъ или смъртъ се разбиха въ безчувственостъ на англо-саксонския капитализъмъ. На тия усилия на японския народъ и Англия и С.-А. Щати отвърнаха съ нови обиди и нови закани. Никой не

може да обвини Япония, че тя не даде достатъчно доказателства и не прояви свѣрхчовѣшки усилия да избѣгне войната. Както презъ 1939 год. на Германия, така сега презъ 1941 год. на Япония бѣ наложена войната. Тя днесъ е въ ходъ. Таа война сега се води отъ възхождащитѣ свѣтовни сили подъ лозунга:

„Три сили — една победа!“

За никого вече не е тайна, че европейската война далечъ надхвърли понятието „стълкновение между материалнитѣ сили на два или повече народи“. Тя е революция, защото иде да пресътвори живота на Европа спроти нови нравствени и стопански начала. Новото развитие, което настъжи се обявяването на война отъ страна на Япония срещу двата англо-саксонски агресори, е логическо последствие и причинитѣ за това поражение лежатъ въ единъ и същи коренъ. Усилията на Япония сѣ вече насочени не само къмъ придоби-

ване на естествени жизнени процеса, но и към осъществяване на нов ред в Източна Азия и Пацифика. Връзката меж-

ду европейската революция и войната в Далечния изток налага да се приеме, че европейската революция премина към

свѣтовна революция. На чело с Япония, върху принципите на това преустройство, стоят и Манджурия и обновеният Китай.

Кратки Новини

Ирландска легация в Португалия

В Ирландското народно събрание президентът де Валера, който заема поста и външен министър, предложи, Ирландия да открие собствена легация в Португалия. Предложението, за което няма съмнение, че ще бъде прието, е крачка напред към пълната независимост на Ирландия, понеже за сега тя формално е още доминион на Британската империя.

★

Електрическата централа Дунаек е вече в движение

Голѣмият бараж на Дунаек, който бѣ започнат от поляците през 1935 год. е сега завършен и движението от този бараж голѣма електрическа централа е пусната в движение. Германското управление на Главно губернаторство в 1939 год., след приключването на похода срещу Полша, заварил този бараж в окаяно положение и незабавно възобнови работите за които Полша приблизително 10 години биха употребили и завършил постройката в едно късо време. Съ тази централа се обслужва не само околните индустриални центрове, а също така идва в помощ и на земеделието, понеже съ това се предотвратяват наводненията върху една площ от 200,000 хектара. Освен това огромният резервуар на този бараж прави възможно регулирането на водното ниво на р. Вайксел, така че, корабоплаването по нея да

не бѣде прекъсвано. Баражът е дълъг 550 м. широк 6 метра и служи като мост, за да свързва шосетата от дѣвата и дѣсна част на рѣката.

★

Румъния отново изнася жито

Румъния, една от първите износители на жито от Юго-изтока, през 1940 г. имаше такава слаба реколта, че неможа да изнесе почти нищо за европейските пазари. Възможна на туй, реколтата през 1941 год. е толкова добра, щото голѣми количества излишек могат да бъдат изнесени, чието общо количество се равнява на 2,5 милиона тона, срещу 1,37 мил. тона през миналата година. Свърх-

добивът се дължи отчасти и на увеличената засеивна площ.

★

Норвегия доставя електрическа енергия на континента

Поради голѣмото богатство на водни сили Норвегия е в състояние да произвежда електричество, което надхвърля нуждите и. Излишъкът от нейната енергия сега ще бъде използвана от континента, а именно, съ помощта на един подводен кабел, който ще се построи от най-южната точка на Норвегия до Дания. Чрез този кабел Дания ще получи голѣма електрическа енергия за нуждите на индустрията и земеделието си.

Между насъ

Съюзници помежду си

С. С. С. Р. за съюзниците си

„Ясно е, че съветската пролетарска революция няма по-голям неприятел от английския империализъм. СС (Ленин, сборъ от съчинения, Т. XX, стр. 69)

... Английският военен министър Чърчил се опитва въ продължение на години съ всички закони и незаконни средства

— от гледище на английските закони — да подпомогне всички бѣлогвардейци срещу Русия и да ги продоволствува съ оръжие. Той е човекът, който най-много мрази Съветска Русия.“

(Изъ речта на Ленина предъ една конференция на 15. 10. 1920, обнародвана въ „Ленинъ върху Версайския Договоръ, стр. 74).

„Три тъй силни държави като Англия, Франция и Америка ще бъдат бити въ войната, която предприеха срещу нас. Защо? Защото тяхното стопанство и самият живот въ тяхните страни сж подкопани, защото тѣ сж полу-трупове, защото тѣ не могат вече да живѣят по стария начинъ; защото класата, на която тѣ искат да се опратъ — буржуазията — е изгнана. Тази класа доведе империалистичната война и погуби надъ 10 милиона души. За какво? За да подѣли свѣта между група капиталисти“.

(Ленинъ на III-ата годишнина отъ Октомврийската революция, 6. 11. 1920, както по горе, стр. 81)

„Английскиятъ капитализъмъ бѣ, е и си остава за винаги непримиримиятъ врагъ на народните движения и революциите. Отъ започването на Великата френска Революция въ края на 18-ия вѣкъ, чакъ до сегашната китайска революция, английската буржуазия се е проявявала винаги като най-

голямъ потисникъ на освободителните движения на човѣчеството. Английската буржуазия не обича да воюва съ собствените си сили. Тя предпочита винаги да води война на чужда сметка.

(Сталинъ 1927 въ статията си „Бележки върху съвременни теми“, цитирана въ „Известия“ отъ 12. 3. 1939 г.)

„Мрачното Сити — банкерският кварталъ на Лондонъ — възплава въ себе си Великобритания. Въ течение на много столѣтия, кръвта и потъта на работящите въ метрополията и колонните хора, се вливаха тукъ, за да бъдатъ превърнати въ звонкови монети и шумолящи банкноти. Избата на Сити е основата на Великобритания.“

(„Комсомолска правда“ отъ 14. 1. 1940 г.)

Плутократитѣ за съюзниците си

„Би било престѣпление да се свикатъ френски или британски войници, за да бъдатъ пратени

въ помощъ на Русия, да — това би било дѣло на велика глупостъ.

(Чърчилъ въ „Ивнингъ Стандардъ“, отъ 5. 9. 1936 г.)

„Не сж ли комунистическите вѣра и смисълъ едно повторение на комплота, който кѣже днесъ Испания въ кръвъ, срещу желанието на преобладаващото мнозинство на испанците отъ двете страни? . . . Комунистическата вѣра расте като башилъ, храни се, изтезавя и убива, защото това му е въ природата.

(У. Чърчилъ, „Есе върху Троцки“ въ „Гринтъ Контемпорейрисъ“ 1937, стр. 200.)

„Даже чрезъ голѣмината на тяхното престѣпление, жалките и мръсни образи на руските болшевики не могатъ да предизвикатъ интересъ. Всѣка лична особеностъ се губи въ азиатската еднаквостъ. Дори погубването на милиони хора и мизерията на още повече не ще предаде на бъдещите поколения нито живописните имъ образи нито чуждестранните имъ имена.

(Както по-горе, стр. 204.)

КУЛТУРЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

Гермества

Възобновяване на културния животъ въ Одеса

На 7 декемврий 1941 год. въ присъствието на румънския губернаторъ и представителя на германската войска бѣ тържествено открита новата учебна година въ университета. Въ своята речъ, ректорътъ на университета проф. П. Азовниковъ благодари на германската и румънската войски за освобождението на Одеса отъ болшевишкото иго

и затова, че сж дали възможностъ на одеските жители да проявятъ единъ достоенъ културенъ животъ.

Следъ обѣдъ на сжкия день бѣ откритъ новия сезонъ на операта съ операта „Евгений Онегинъ“ отъ Чайковски.

Въ паметъ на Нибелунгите

Споредъ Пѣсенята на нибелунгите, тѣ сж преминали рѣката. Дунавъ при Линцъ, на пътъ за Епелъ. На това мѣсто сега има подерненъ мостъ, дето ще бъдатъ поставени възпоменателни ста-

туи на Брунхилдъ, Кримхилдъ, Зигфридъ и Хагенъ, създадени отъ скулптора Графъ Плетенбергъ.

Германски воененъ филмовъ прегледъ въ Буйнось-Айресь

Американскиятъ печатъ и филмъ правятъ луда пропаганда, която постоянно се опитва да изопачи германските успѣхи и да ги представи въ некрасива свѣтлина. Сега въ Буйнось Айресь биди показани части отъ Седмичния германски прегледъ. Въздействието на филма било извънредно силно.

Литературни награди

През последните две седмици бяха раздадени няколко награди на заслужили германски писатели. Така наречената „Швабска поетична награда“ се дава тоя път на Ото Ромбах, главно за неговия роман „Младият господин Алексис“, излязъл в началото на 1941 г.

Ото Ромбах е един от тихите поети. Той е работил поуморно и упорито върху себе си. Той стана известен като драматург и през последните години преди всичко като разказвач. Награденният роман е създаден по потик на издателя д-р Густав Килпер, който прави достъпни за Ромбах наскоро откритите документи на „Голфмото Равенсбургско търговско дружество“. В хиляда и сто страници е описан жизненият път на господин Алексис, равенсбургски търговец, който води през половин Европа, в Ориента и чак до Западна Индия. Романът започва около 1493 г., свършва към 1540 г. Събитията, станали през той период, са отразени в романа на Ромбах в една пестра увлекателна панорама, която обхваща политиката и изкуство, стопанство и религия. На Равенбург се решава съдбата на героя. Книгата се отличава с историческа правдоподобност, вън от нейните признати художествени качества. Сам Ромбах пише: „То бяха сухи бележки, чисти търговски документи със сточни листи, сметки и панаири, но ширината бѣ въ тях, човѣшѣтѣ бѣха тамъ, проститѣ тъкачи, които носѣха своето памучно платно въ Испания, станаха търговци, богати мъже, съветници, дипломати. Трѣбваше само да се проследи съдбата, тъй зрящата господин Алексис до величината на единъ гѣмски човѣкъ, който е примѣръ за своето време, примѣръ въ единъ размѣръ, който означава свѣта.“

Този романъ принадлежи къмъ десеттѣ най-добри книги, поднесени тая година на Фюрера за имения му денъ.

Рейнската литературна награда получи Вилхелм Шмидтбон, който навършва вече 65 години. Той е рейнски въ своята поетска същност като своите предходници Вилхелм Шефер, Хайрих Лерш, Хайнц Шегуайт, Курт Лангенбек и др. Написал е надъ 30 книги — драми и разкази, пълни съ човѣшчѣстѣ и смирение. Члене на Германската академия и почетен докторъ на Бонския университетъ. Живѣе въ Голдесбергъ.

Вестфалската литературна награда бѣ дадена на Хайрих Луманъ. Той става известенъ съ своитѣ романи, отъ които най-силно отзвукъ паметри „Орадо въ нивата“. На историческа тема сѣх романитѣ „Селският конникъ“ и „Кралъ Фоглеръ“. Луманъ е четвърти носителъ на тая награда. Преди него бѣха: Полефа Бернсъ-Тотенолт, Мария Кале и покойниятъ Карл Вагенфелдъ. Наградата се раздава всѣки две години.

Сто години Килски градски театър

На 5 декемврий т. г. се навършиха сто години отъ основаването на първия постоянен театър въ Килъ. Театърътъ билъ откритъ на времето съ писателъ „Чаша вода“ отъ Скрибъ. Като същинска сензация е подеиствувало обстоятелството, че ръководството на театра било възложено на графъ Фридрихъ Карл фонъ Ханъ-Нойхаусъ. Пѣли тринадесетъ чифлици е пожертвувалъ графътъ на своята страсть къмъ театра. Подъ директорството на Витъ театърътъ изживѣва блѣсково време. Килската опера била канена да гостува въ Берлинъ (1861) и въ Хамбургъ (1867). Съ изнасянето на „Прилепътъ“ на 21. априль 1907 първиятъ килски театър затваря вратитѣ си, за да бѣде замѣненъ съ новия Градски театър, който се открива на 1. октомврий 1907 съ „Фиделио“ отъ Бетховенъ.

Кнутъ Хамсунъ пише за германскитѣ войници

Прославениятъ норвежки писателъ Кнутъ Хамсунъ бѣ съобщилъ на обществото преди около три години, че престава вече да пише. Той иска да преживѣе последнитѣ си години при пълна усамотеностъ и тишина въ своето имение като селянинъ. Ето че Кнутъ Хамсунъ изневѣрва на своето решение, и то заради германскитѣ войници. По тая поводъ съблругата на Хамсунъ казва следното: „Моятъ мъжъ писа пѣтъ животъ, и вие можете да ми вѣрвате, че нему нищо не е по-противно отъ постояннитѣ молби на нетърпеливи издатели за нови съчинения. Кнутъ Хамсунъ стана земеделски стопанинъ и се чувствува въ тая роля необикновено щастливъ, а и азъ самата съмъ радостна, че смѣя да му помагамъ при тая работа. Сега, обаче, той изневѣри на своето решение. Когато той бѣ помоленъ по поръчка отъ върховното германско командване да напише една статия за коледнитѣ броеве на германскитѣ вестници, които ще се пратятъ на войницитѣ, не се подвоуми нито единъ мигъ. Но това е само едно изключение, и азъ съмъ сигурна, че той стори това сама за да благодари и отъ своя страна на германскитѣ войници за гѣхнитѣ голѣми постижения.“ За тази „изневѣра“ на великия норвежець никой нѣма да благодари по-достойно отъ германския войникъ на фронта.

Чествуване на Айхендорфа

Голѣмиятъ романтикъ отъ миналото столѣтие не е забравенъ и отъ съвременна Германия. Събитиятъ презъ последнитѣ години сѣх отъ естество да придадатъ по-специално значение на Полефъ фонъ Айхендорфъ, най-голѣмиятъ синъ на най-младата германска областъ — Горна Силезия. Денѣтъ на Айхендорфъ е обявенъ като важенъ за Райха. Затова презъ последната седмица на миналия месецъ всички градове въ Горна Силезия чествуваха па-

метът и творчеството на поета. Начало сложиха градовете Глайвitz и Тешен. Вилбалд Кюлер, секретар на Айхендорфовата фондация, говори за нейният смисъл и цел, горносилезийският поет Алфонс Хайдук чете от свои творби върху Айхендорф. Въ Тешен бѣ изнесена една сказка за „Германската романтика“. Въ Катовице говори председателят на фондацията д-ръ Райнер Шьосер, който набелязва голѣмото значение на най-голѣмия горносилезийски поет при особено подчертаване стойността на Айхендорф въ германската поезия изобщо. Гостува въ Катовице Берлинският Шилертеатър.

Фердинандъ Либерманъ починахъ

Мюнхенският скулпторъ Фердинандъ Либерманъ, познатъ въ цѣла Германия като творецъ на най-известните бюстове на Фюрера, но и на ценни,

музикално въодушевени женски фигури, е починалъ тия дни, следъ тежко боледуване, на 58-годишна възраст. Издѣлка на занайтчийско семейство, той идва въ Мюнхенъ, посещава Художественото училище като ученикъ на Хайрихъ Вадерс и после Академията на изобразителните изкуства. Натуралниятъ Либерманъ, чието око е шкодувано въ майсторско изобразяване на човѣшкото тѣло, клонѣе все по-силно къмъ едно одухотворяване на пластичната форма. Главни на Алфредъ Розенбергъ и Макс Аманъ, покрай бюстовете на Фюрера, сж едни отъ най-забележителните творения на неговото изкуство. Либерманъ бѣ еднѣ отъ най-фанатичните борци на националсоциализма, еднѣ отъ първите вѣрни на Фюрера, който го назначи като съветникъ по всички въпроси на изкуството въ столицата на националсоциалистическото движение. Незабравима ще остане неговата дейностъ за нова Германия.

Германски разкопки въ Срѣдиземно-море

М. Шеде — председател на Археологическия музей въ Берлинъ.

Остарѣтъ въ Пейгамонъ

Най-важните германски разкопки, направени въ чужбина сж въ източните срѣдиземноморски страни. На първа линия изпъква интереса за Гърция, където води началото си една отъ най-важните части на нашата култура и на първо мѣсто се явяватъ пакъ олимпийските разкопки. Откриването на тази стара гръцка национална светиня, съ която сж свързани имената на археолозите Ернст Курциусъ, Адолфъ Фуртвенгеръ и Вилхелмъ Дюрпфелдъ, стана въ годините 1875—1880. Великолепни находки образуватъ днесъ главната основа на античната художествена история. Сжко днешната олимпийска идея, възобновяването на старите състезания въ смисълъ на съвременния спортъ дължатъ на германските открития силния тласкъ и още повече, че на Олимпийската презъ 1936 год. въ Берлинъ Фюрерътъ нареди възобновяването на разкопките въ Олимпия. Германската работа въ тази за цѣлия свѣтъ свещена земя, се провежда несмущавана отъ натиска на военното положение, само прекъсвана миналитѣ месеци презъ време на военните действия, този пакъ преди всичко въ стадиума на борбите, където вече сж разкрити множество други художествени творения въ арханчевъ стилъ отъ бронзъ и глина. Сжществена черта на германската деятелностъ е постоянството, съ което роденото нагѣрение отъ една идеална мисль е всички практически мажнотии напукъ да бждатъ преодоляни и да бжде постигната целта. Всензната е страстната енергия, съ която Хайрихъ Шлиманъ търсѣше поначало въ Троя после

Пазарна врата въ Милетъ

въ Микене и Таринсъ мѣстопребиваването на хатеровитѣ герои. Откритията бѣха завършени отъ неговия гениаленъ сътрудникъ Вилхелмъ Дюрнфелдъ. Възобновяването на работата на разкопкитѣ отъ К. Мюлеръ предстои наскоро.

Едно друго славно предприятие е германската разкопка на Карамейкосъ въ Атина. Тукъ сж се намирали най-люксовитѣ и най-големитѣ гробища на града; открити бѣха находи отъ всички епохи отъ голѣмо художествено историческо значение. Къмъ по-рано известното класическо провъзвѣтане се присъединяватъ и нарисуванитѣ разкопши сѣдлове отъ началото и раннитѣ времена на атинското изкуство и изпльватъ единъ собственъ керамиченъ музей. Сжщо и тази разкопка, която стои отъ години подъ ръководството на К. Кюблеръ бѣ спрѣна само докато бѣха въ действие оржията. Тя е днесъ вече напълно въ действие. Има се намѣрене, следъ закупуване на нѣколко именина, да се достигне до областта на прочутата академия и да се достигнатъ посоченитѣ гробници на великитѣ атински държавници.

На островъ Егина работи германската археология вече отъ 1811 год. презъ която Хелеръ фонъ Хелеръ

щайнъ изкопалъ архаичнитѣ „Егинети“. Съ това културниятъ свѣтъ получилъ за пръвъ пжтъ понятие за архаичното гръцко изкуство. Тази находка стана усъвършенствуванa и направена полезна за науката едва въ началото на нашия вѣкъ отъ изследователя Адолфъ Фуртвенглеръ. Сжщевременно бѣ започнато изкопаването на Аполония храмъ и неговата околностъ и бѣ продължено редица години главно отъ Г. Велтеръ.

Още по-голѣмо значение иматъ находкитѣ, които е открилъ Е. Бушоръ при неговото дългогодишно изследване въ светинята на Хера на островъ Самосъ. Единъ отъ най-големитѣ храмове на древността останалъ недовършенъ, бѣ откритъ тукъ. Почвата обаче, въ мѣстността на храма запази богати работи отъ древното изкуство отъ мраморъ, глина и бронзъ, които ни учатъ за развѣта на древното гръцко изкуство.

Островитѣ на Егейско море свързватъ Гърция не само географически, но сжщо и културно съ западна Мала-Азия, така че за германскитѣ археолози по начало се откри поле за работа въ областта на днешна Турция. По сжщото време съ разкопкитѣ на Шлиманъ въ Троя бѣха започнали да работятъ

Храмът на Есгея

Хумант и Конце в Пергамон. Тука преди всичко бѣ спасено великолепно скулптурно украшение на голѣмия олтарь, което бѣ откъснато през сръднитѣ вѣкове и завлечено въ една крепост. Това великолепно творение бѣ донесено въ Берлинъ и следъ като бѣ изложено въ единъ отъ музеитѣ, стана главната привлекателна сила на столицата. Германската прецизност не остави тая придобивка така, както я намѣри: всички околни строежи, храмове и палати, пазари, хали, библиотеки и театри бѣха сѣщо така открити и всичко бѣ публикувано въ единъ великолепенъ трудъ. Почвата на Пергамонъ изглежда неизчерпаема и германската археология счита своята половина вѣковна работа още неприключена.

Въ Пергамонъ германцитѣ за пръвъ пѣтъ се запознаха съ на единъ особеноститѣ античенъ г' адъ, а именно отъ късно-гръцки сѣмпния периода и величавия римски стилъ. Тѣзи познания сѣ систематически обогатявани на други мѣста въ Мала Азия, където градската култура се е особено била развила; да изследването на градоветѣ бѣ главната основна тема на всички по-нататъшни германски разкопки, южно отъ Пергамонъ. Тѣзи изследвания, споредъ задачата, бѣха по пространство по-Аирики, отколкото въ Гърция и представляватъ въ органи-

зационно отношение поглавна дейтелностъ. Касае се преди всичко за Ефезонъ, нѣкогашната резиденция на държавния глава на римската провинция Азия, обработена отъ Бендорфъ и Кайлъ, както и за търговския центъръ Милтосъ и малкия градъ Ариче, разкопанъ отъ Вигандъ, Кнокфусъ и др. Всички елементи на обществаната и частна строителна дейтелностъ: театри, стадиуми, пазари и пристанища, а сѣщо така и Епископнитѣ сгради на гражданитѣ, можаха да бѣдатъ разбрани. Освенъ това въ Мала Азия бѣ открито едно известно културно мѣсто. На уракуловата светиня на юдима при Милетъ. Рѣдко археологията е била поставяна предъ една такава грандиозна задача, защото грамадниятъ храмъ съ неговитѣ хиляди тежки мраморни блокове вследствие на землересянето бѣ срутенъ и бѣ образуванъ 15 метра високъ купъ отъ развалини, които въ продължение на дългогодишенъ упоритъ трудъ трѣбваше да бѣде пренесенъ.

Както въ областта на класическата култура, сѣщо и въ Предния Ориентъ, германската археология е съсредоточила усилията си върху важни центрове. По обемъ, майсторство и успѣхъ тѣзи предприятия не отстъпватъ въ никакво отношение на предшнитѣ. Ще бѣде достатъчно да се споменатъ само

най-важният: Хатуша, днес Богачкьой, разположен във вътрешността на Анадола, където бяха отерити културни останки от царството на Хетитер, преди всичко една неопенима находка от клинообразно писмо. Във Иракъ Колдвей Андреа, Йорданъ изследваха известния градъ Вавилонъ съ неговитъ грамадни керамични постройки, между които и величавата арка на Ицаръ, която е помъстена въ Берлинския музей. По нататъкъ бѣха изследвани Асуръ и Орукъ съ една култура, която води отъ петъ хилядилетия назадъ. Въ Сирия бѣха изследвани отъ Пухцайнъ, Кренкеръ и др., гигантскитъ храмове на Балбекъ и Палмира, а въ Египетъ—Тель-Амарна—градътъ на кецеския царъ Ехнатонъ и отъ Х. Юнкеръ —

мъртвия градъ на третото хилядилѣтие преди наше време, а също пирамидитъ при Гиза, два града съ много богати находки на египетската култура отъ днешното древното царство.

Съответно разпространението на археологическия интересъ въ цѣлия свѣтъ, германскитъ изследователи сж положили своя трудъ също и при издирванията въ Азия, Африка и Америка. Тѣзи археологически изследвания сж били отъ голѣма полза при изследванията на самата предисторическа родина; именно тѣзи изследвания сж взели огромни размѣри презъ последнитъ години. Този въпросъ е толкова обемистъ и важенъ, че ние тукъ можемъ само да го поменемъ.

РЕДАКЦИОННИ

Съ настоящия брой сп. „Нова Европа“ стъпва въ своята четвърта годишнина. По тоя случай редакцията изказва благодарност на своитъ читатели за довѣрието което указаха на успешието му да бже вѣренъ тълкувателъ на събитията и скроменъ радетелъ за изграждането на Нова Европа.

* * *

Редакцията на сп. „Нова Европа“ моли редакциитъ и издателствата на ония вестници, списания и библиотеки, които сж имали случай да препечатватъ или цитиратъ статии, бележки или съобщения отъ нашето писанне, да изпратятъ по два броя отъ такива издания, независимо дали сж изпращали до сега. Това ни е необходимо да съставимъ нарочна сбирка.

Редакцията честити
на своитъ читатели Новата 1942 год.
и Рождество Христово!

ТАЗИ КНИЖКА СЪДЪРЖА:

Война по всички континенти за новъ и справедливъ редъ.....	2	Съюзъ на националнитъ журналистически дружества.....	11
Стопанството и европейското единство.....	3	Страната на самураитъ.....	14
Война въ Източна Азия.....	5	Три сили, една победа.....	16
Франция се съзема.....	6	Кратки новини.....	17
Международна занаятчийска централа.....	7	Съюзници помежду си.....	17
Морски каналъ Бордо-Нарбоиъ.....	8	Културенъ прегледъ.....	18
Военното положение на Япония.....	9	Германски разкопки въ Сръдиземно-море!.....	20

Foto: Weltbild

Детето посеща към коледните подаръци, които по старъ германски обичай се поставят въ обувца